

- Ти не знаеш колко е хубав Визанс, - продължи непознатият. - Когато видиш Свещения дворец и Света София, черквата на Пантократора, Хиподрума, базарите на Мезийската улица, Влахерна при Златния рог, Августейона... Не гледай тези тесни, кални улици. Това е горната страна на Визанс. Почакай малко...

Далече някъде, заобиколен от норманската хетерия, василевсът издеше ядрия си черен кон.

Иваница виждаше само сребърните искри на шлема му.

Колкото повече навлизаха в града, толкова по-широки и по-чисти ставаха улиците, толкова по-високи и по-величествени зданията. Навсякъде императорското шествие будеше тихата предутринна дримка на огромния град и тихите улици внезапно оживяваха от звън на оръжия и конски тропот. По прозорците набързо се спущаха пъстри сирийски килими, бледи сънени лица се тълпеха по врати и портики.

Ромеите очакваха василевсът да се върне през златната порта, в златна колесница, с венец на глава, сред тържества и веселби. Но Исак Ангел дори не се отби в Света София и се опъти направо за Влахернския дворец. Другояче бе мечтал той да се прибере. Със спокойно сърце и обистрена душа. А сега той знаеше, че мир ще има само докато младият пленник е в ръцете му. Кракът на Иваница не трябваше никога вече да напусне Визанс...

Никакво средство нямаше да се покали, за да се привърже неопитното момче към Бегоспасния град. О, ромеите добре умееха да привързват чужденци към себе си.

Бавно се движеше шествието към брега на Златния рог, който се зобиваше като сребърна кама в пъстрата разпиляност на дворци и градини по вълнистите хълмове, които слезаха чак до самото море.

В синята копирина на небето се открояваше могъщ и вели-